

den Paastand, at det danske Landbrug o. s. v., og saa oven i Købet citerer galt.

Jeg har maaske 3 eller 4 Gange allerhøjest, hvis jeg vil være overordentlig kulant, her omtalt denne Side af Landbrugets praktiske Toldpolitik, men jeg kan forsikre den højtærede Statsminister, at hvis der er Anledning for mig til at udtale det 300 eller 400 Gange eller 3 000 eller 4 000 Gange, saa vil jeg ogsaa gøre det. Det er et meget vigtigt Spørgsmaal, det drejer sig om, og jeg ved ikke noget af, at den højtærede Statsminister blandt sine Funktioner har den at skulle fortælle os, hvad vi maa tale om.

Vilhelm Rasmussen: Det var et meget mærkeligt Svar, den højtærede Minister for offentlige Arbejder gav mig i Anledning af den Forespørgsel, jeg havde rettet til Ministeren vedrørende de paatænkte Radioudsendelser fra Statens Lærerhøjskole. Den højtærede Minister synes at finde, at det er i sin Orden, at en Embedsmand — i dette Tilfælde Hr. Kammersanger Holm — lover en anden Embedsmand — i dette Tilfælde Forstanderen for Statens Lærerhøjskole — skriftligt at udsende nogle Foredrag, hvorefter saa den førstnævnte Embedsmand under et latterligt Paaskud bryder sit skriftligt givne Løfte. Det forsvarer den højtærede Minister for offentlige Arbejder.

I dette sit Forsvar har desuden den højtærede Minister gjort nogle meget mærkværdige Synspunkter gældende. Ministeren har sagt, at Lederen af Statsradiofonien ikke vidste, at det drejede sig om sammenhørende Foredrag. Det kan jeg ikke forstaa, for i det første Brev, jeg skrev til Kammersanger Holm, skrev jeg, at Professorerne Kuhr, Jørgen Jørgensen, Rubin og Frithiof Brandt tilsammen vilde holde ti Foredrag, et om Maaneden, om Filosofi og Pædagogik. Det kan ikke betyde noget andet end, at de skal holde ti Foredrag, der er sammenhørende, og som alle tilsammen skal belyse Spørgsmaalet Filosofi og Pædagogik. Hvis Lederen af Statens Radiofoni ikke kan forstaa det, maa han være meget langt nede i Opfattelsesevne.

Dernæst er der det mærkelige i denne Sag, at Lederen af Statens Radiofoni, Kammersanger Holm, har fundet sig berettiget til bag Ryggen af den Embedsmand, med hvem han forhandler om Sagen, at forhandle med en af dem, der skal holde Foredragene, og rette sig efter, hvad denne Foredragsholder siges at have udtalt, uden at meddele Embedsmanden, med hvem han officielt forhandler, hvad denne Fore-

dragsholder har sagt, og hvad Vægt Kammersangeren vil lægge paa det. Det er da selvfølgelig en Forretningssag, som i enhver Henseende er utilbørlig.

Dernæst siger den højtærede Minister, at Kammersangeren havde taget det Forbehold i sin Skrivelse, at ikke alle Foredragene kunde blive udsendt. Ja, det har jeg jo ikke lagt noget Skjul paa. Jeg har fremført denne Sag ærligt og redeligt, som den ligger, men den højtærede Minister tier stille med, at det i den Skrivelse, som er den afgørende i Sagen, hedder, at Lederen af Statsradiofonien „har herved den Glæde at meddele Dem, at Statsradiofonien vil transmittere Foredragene fra Statens Lærerhøjskole i Henhold til Deres Skrivelse“, og saa tages der et Forbehold, som gaar ud paa, at ikke alle Foredragene kan udsendes. Ja, men det er da noget, der kun understreger det første almenlydige Tilsagn.

Men dernæst er det da selvfølgelig aldeles forkasteligt, at Kammersangeren lader sig vejlede — hvis det er Tilfældet, hvad jeg ikke ved endnu — af en Udtalelse af den ene Foredragsholder angaaende det, der er Hensigten med de omtalte Foredrag. Man har ikke Lov til at gaa ud fra, at Foredragsholderen kender den Hensigt, som jeg, der har planlagt det, har med den hele Foredragsserie. Og det var netop min Hensigt, at den store, brede Lytterskare ved at høre de fire Professorer i Filosofi ved Universitetet skulde faa at høre, hvad de Mænd, som vi har Lov til at anse for Repræsentanter for den betydeligste Sagskundskab i det teoretiske Spørgsmaal Filosofi og Pædagogik, havde at sige om Opdragelsens teoretiske Grundlag.

Jeg maa tilstaa, jeg er i allerhøjeste Grad forbavset over, at Ministeren ikke har Interesse for et saadant Forehavende. Og jeg kan ikke forstaa, at det ikke skulde kunne lade sig gøre, naar det er lovet skriftligt, at udsende et Foredrag om Maaneden, kun en eneste Gang om Maaneden, og allermindst kan jeg forstaa det, naar man ser, paa hvilken ensidig Maade Statens Radiofoni i øvrigt arbejder med sine Udsendelser.

Derfor kan jeg ikke føle mig tilfredsstillet ved den højtærede Ministers Udtalelse. Den er, baade hvad det formelle og hvad det reelle i denne Sag angaar, efter min Formening aldeles uantagelig. Det er mit Haab, at den højtærede Minister vil tage denne Sag under fornyet Overvejelse, og at han vil komme til det Resultat, at det er i sine Konsekvenser ganske uholdbart, at Ministeren har givet Kammersan-